

ARÉNA!

ČTYŘICET LET EMOCÍ

Tomáš Širina

Aréna!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomáš Šiřina, Miroslav Beinhauer, Marek Dohnal

Aréna! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Popsat čtyřicetiletí ostravské dominanty, Ostravar Arény, dříve Paláce kultury a sportu a pro mnohé prostě „haly“, by jeden člověk nezvládl. Ani já bych neměl šanci bez spoluautorů, kteří buď přímo dějiny tohoto legendárního zařízení psali, nebo mu byli blízko.

Můj profesní i osobní život mě vedl spíše sportovními pěšinkami, takže jsem v hale zažil téměř extatické chvíle při vystoupení basketbalových kouzelníků Harlem Globetrotters, při sledování tenistů jako Becker či Agassi nebo během skvělých zápasů hokejových Vítkovic. Bez vzpomínek Miloše Zapletala, dnes už legendárního dramaturga, který se v prvních letech staral o výborný program, by podobnou publikaci napsat nešlo.

Skvělým průvodcem čtyřicetiletým programem haly byl její dlouholetý pracovník Mirek Beinhauer. Velkými pomocníky mi byli také kamarádi Marek Dohnal a Aleš Uher, kteří ve vzpomínkách vylovili mnoho důležitých textů do knihy, kterou právě otvíráte. A bez snímků skvělých ostravských fotografů, kteří do knihy přispěli, by to nešlo už vůbec. I jim patří velký dík.

Tato publikace nemá ambici stát se vyčerpávajícím výčtem informací o Ostravar Aréně. Je to jeden z možných pohledů, který nabízíme – pohled lidí, pro které je tahle hala součástí života, města i osobních vzpomínek.

Pokud kniha oživí i vaše vzpomínky, pak uspěla.

Tomáš Šiřina

OBSAH

Úvod	6
Muž, který stál na počátku a trval si na svém	9
Petr Handl: Život spojený s Arénou	15
Legendární trojice na startu	19
Vzpomínky Miloše Zapletala	48
Jarek Nohavica tady prožil krásné chvíle	106
Marie Rottrová: V hale se mi splnil sen	112
Petr Šiška: Zažil jsem „Palác“ v mnoha rolích	116

**Jindřich Procházka,
televizní legenda, vzpomíná na velké přenosy 126**

**Aréna:
Domov velkého sportu 132**

**František Černík
znal halu ze střídačky i z kanceláře 168**

**Kariéra trenéra Vůjtky
začala při premiéře Vítkovic v Aréně 170**

**Jindřich Šimek u ledu zůstal
aneb od hokejové branky k Mrazíkovi 172**

**Kalendárium:
Seznam významných akcí konaných v Aréně 176**

ÚVOD

Na místě, kde kdysi stávaly staré domy podél Ruské ulice, vyrostla stavba, která se stala symbolem sportovních vítězství, kulturních zážitků a nezapomenutelných okamžiků. Ostravar Aréna, původně známá jako Palác kultury a sportu, otevřela své brány v roce 1986 a rychle se zařadila mezi nejvýznamnější místa nejen v Ostravě, ale v celé České republice.

Projekt monumentální stavby vznikl už v roce 1974 pod vedením významného slovenského architekta Vladimíra Dedečka. Stavba čelila mnoha výzvám. Poddolované území vyžadovalo speciální konstrukční řešení a náklady na dokončení haly i přilehlého hotelu Atom dosáhly tehdy astronomických 380 milionů Kčs. Výsledek ale stál za to. Když byla hala slavnostně otevřena, stala se největší a nejmodernější arénou svého druhu v Evropě.

Od té doby hostila stovky významných akcí. Byla svědkem mistrovství světa v hokeji, ve volejbalu, v kulturistice i krasobruslení. Její stěny rozehvívaly tóny koncertů největších světových i domácích hvězd, od Karla Gotta přes Deep Purple po Rammstein.

V roce 2004 prošla hala rozsáhlou rekonstrukcí za 690 milionů korun, která znamenala modernizaci prostor a přinesla nový název ČEZ Aréna. O deset let později, po další úpravě tribun, se její kapacita vyšplhala na více než deset tisíc míst. Nakonec se v roce 2016, díky partnerství s místním pivovarem, přejmenovala na Ostravar Arénu. A tak ji známe i dnes.

Každý, kdo kdy prošel jejím vestibulem a vstoupil do sálu zaplněného nadšenými fanoušky, ví, že Ostravar Aréna není jen obyčejnou budovou. Je to místo, kde se píšou příběhy sportovních šampionů, hudebních legend i obyčejných lidí, kteří zde prožili nezapomenutelné chvíle. Tato kniha je právě o podobných příbězích. O slavných vítězstvích, dechberoucích koncertech a také o atmosféře, která dělá z Ostravar Arény mnohem víc než stadion. Je to srdce Ostravy, kde se historie setkává s přítomností a kde každý okamžik může být legendární.

Slavnou ostravskou halu vnímá každý, kdo ji navštívil, trochu jinak. Každý si v ní našel to své. Tato kniha si neklade za cíl postihnout vše – to by ani nešlo. Chce připomenout to nejdůležitější a nejzajímavější z bohaté historie místa, které se za čtyřicet let své existence stalo jedním ze symbolů Ostravy.

Její příběh ale zdaleka nekončí. Aréna se proměňuje, hledá nové možnosti využití, přemýšlí třeba nad udržitelností svého provozu. Stále zůstává součástí života města – místem, kde se lidé potkávají, kde fandí, slaví a sní. ❖

Rudolf Peška (zdroj: Archiv Vítkovice a.s.)

MUŽ, KTERÝ STÁL NA POČÁTKU A TRVAL SI NA SVÉM

Byla to událost bez nadsázky epochální. Podobné zařízení, jako byl ostravský Palác kultury a sportu, totiž široko daleko neexistovalo. Praha, která byla jinak ve všem před ostatními významnými městy, měla sice svou halu v Holešovicích, ale ta se ostravské novostavbě nemohla rovnat téměř v ničem. Byla to prostě velká věc.

Za touto novou dominantou stála výrazná osobnost: Rudolf Peška, člověk, který se do dějin Ostravy zapsal jako generální ředitel obrovských Vítkovic, ale také jako duchovní otec několika důležitých staveb. Kromě hotelu Atom, jenž s halou sousedí a dnes nese jméno Clarion, a velké modernizace vítkovické nemocnice se zasloužil i o to, že vítkovická fabrika patřila navzdory dobovým potížím k obrům socialistického průmyslu. Přičinil se také o vznik památníku druhé světové války v Hrabyni. Měl k tomu osobní vztah, protože sám přišel se Svobodovou armádou od Buzuluky a na Ostravsku zakořenil.

Rudolf Peška byl skutečně velkou figurou dějin Ostravy, ať už jsou názory na dobu jeho působení jakékoli. Proslul urputností i politickou obratností, navíc bez podpory tehdejší komunistické strany by podobné projekty nebyly možné. Peška však kromě výrobních úkolů myslel i na to, že pracující lidé se musí také bavit. Věřil ve sport a v jeho sílu spojovat. Sám pravidelně navštěvoval hokejové i fotbalové zápasy „svých“ Vítkovic. Na hokejisty myslel i při stavbě Paláce kultury a sportu, zvláště když se v roce 1981 stali mistry ligy a starý Zimní stadion Josefa Kotase už neposkytoval ani špetku komfortu. Paradoxně se hokejovým fanouškům do nové haly zpočátku příliš nechtělo, byli zvyklí na mírně plesnivější a drolící se „zimáček“. Ale netrvalo dlouho a novou arénu si zamilovali.

Těžko dnes domýšlet, co všechno musel člen Ústředního výboru KSČ Rudolf Peška udělat, aby se hala dostavěla. Jisté je, že dokázal na všech úrovních zajistit, aby měla stavba zelenou. Razítky si tehdy nikdo příliš hlavu nelámal, stovky mladých studentů a zaměstnanců Vítkovic i přidružených podniků přiložily brigádně ruku k dílu, a díky Peškově schopnosti vyjednávat nebyl problém sehnat ani běžně nedostatkový materiál. Byl to tvrdý šéf, ale bezesporu úspěšný. Jen díky své vytrvalosti a schopnostem si mohl nakonec do koženého křesílka v nové hale skutečně sednout.

Když se nová hala otevřela, Rudolf Peška mohl mít dobrý pocit. Věděl, že se podařilo vytvořit něco, co bude městu sloužit po desítky let. Jeho úkol tím ale neskončil. Aby hala žila, potřebovala i lidi, kteří ji naplní obsahem, kteří dokážou z betonu a oceli udělat místo se srdcem.

Betonová konstrukce objektu haly ve Vítkovicích

Vítkovický boss dobře věděl, že pro úspěch musí mít kolem sebe ty nejlepší. Nezmyslil se, když vsadil na Ivana Návrata, který stál u začátku Paláce kultury a sportu a přivedl mimo jiné skvělého dramaturga a mistra zábavy Miloše Zapletala. Bylo to důležité, protože bez lákavého programu by hala zůstala jen prázdnou nádobou. A Zapletal, tehdy možná nejšíkovnější člověk v českém showbiznysu, do Ostravy přivedl skvělé věci. Splnil to, co po něm Peška chtěl – aby se lidé na Ostravsku, nejen zaměstnanci vítkovické fabriky, mohli po práci důstojně pobavit.

Vítkovická hala měla na své ředitele štěstí. Alois Vank, Ivo Mocek, Tomáš Mládek, Kamil Vrubl, Libor Folwarczny a současný šéf Petr Handl – každý z nich po svém posouval úroveň haly, později už spíše moderněji nazývané aréna, kupředu. A aréna se opravdu rozvíjela. Druhá ledová plocha, která nahradila dosluhující Ledňáček (2007), přílehlý hotel (2008) i nová atletická hala (2016) proměnily celý areál v moderní sportovní a kulturní komplex.

Ostravská aréna přivítala nespočet skvělých akcí. I tato kniha je rozděluje na kulturní a sportovní. Koncerty nejslavnějších kapel a zpěváků, velké show a muzikály... Ale možná ještě více prestiže přinesly Ostravě a její hale sportovní události. Šampionáty volejbalistů, vzpěračů, ale především tenis a hokej zajistily, že se o Ostravě vědělo po celém světě. Tenis si zde zahrály skutečné legendy a mezi nimi i jeden z nejslavnějších hráčů všech dob Andre Agassi. Škoda jen, že ostravský rodák a jedna z největších postav světového tenisu Ivan Lendl okusil atmosféru Vítkovic až v exhibičním zápase dávno po skončení své veleúspěšné kariéry.

Zábava, koncerty a velké společenské akce patřily k aréně od samého začátku, ale opravdové srdce jí dal hokej. Ten z ní udělal místo, které zná celý sportovní svět. Ostrava hostila tři mistrovství světa, pokaždé s neopakovatelnou atmosférou, která se vryla do paměti nejen fanouškům, ale i samotným hráčům.

Hokejové Vítkovice jsou s halou spjaty stejně neoddelitelně jako led a brusle. Byly tady doma od prvního dne (s výjimkou krátké chvíle, kdy se na ně Rudolf Peška zlobil pro nepřesvědčivé výkony a za trest je poslal zpět na staříčkový zimák poblíž centra Ostravy) a každá jejich sezóna napsala do stěn arény další řádku příběhů. Je to klub s obrovskou tradicí, klub, který vychoval desítky skvělých hráčů a dal českému hokeji řadu osobností, na něž se dodnes vzpomíná s úctou. Vítkovice vždycky symbolizovaly pracovitost, houževnatost a poctivý sportovní duch – přesně ty hodnoty, které tvoří duši Ostravy. Tahle aréna byla a je jejich domovem, místem velkých vítězství i bolestných porážek, svědkem slz štěstí i zklamání. Tady se radovaly celé generace fanoušků, tady se zpívaly vítězné chorály, tady se rozsvěcely modro-bílé barvy města.

A přestože ligové zápasy měly svou nezaměnitelnou atmosféru, největší chvíle této haly přišly s hokejovými šampionáty. V letech 2004, 2015 a 2024 se Ostrava stala centrem hokejového vesmíru a pokaždé ukázala, že umí žít sportem jako málokteré město. Byly to dny, kdy se hala proměnila v místo emocí, přátelství a světového uznání.

Přestože logika pořadatelské země, která chce svému týmu uzpůsobit i místo konání základní skupiny tak, aby v něm mohl zůstat i pro vyřazovací část, do Ostravy český národní

tým nepřivedla, fanoušci o špičkový hokej rozhodně nepřišli. Na ledě se představili skvělí hráči a hala praskala ve švech. Geografická blízkost sousedního Slovenska navíc udělala z Ostravy slovenský domov. Přijely tisíce fanoušků, město mluvilo slovensky a atmosféra byla přátelská, hlučná a elektrizující. A kromě Slováků se tu představili i mnozí další světoví hráči, kteří udělali z ostravské arény centrum světového hokeje.

Pro město, jakým byla Ostrava, znamenalo pořádání mistrovství světa v hokeji víc než jen sportovní událost. Byla to chvíle, kdy se město dostalo na mapu světa, kdy se o něm mluvilo v televizi, v novinách i mezi fanoušky od Kanady po Finsko. Do Ostravy přijely tisíce návštěvníků, hotely byly plné, restaurace praskaly ve švech a ulice ožily cizími jazyky. Lidé cítili hrdost, že právě jejich město se stalo centrem světového dění. Ostrava působila otevřeněji a sebevědoměji než kdy dřív. Na pár týdnů se proměnila v místo, kde se setkával svět a kde se předsudky o „průmyslovém městě“ rozpouštěly v atmosféře radosti, barev a emocí. Byly to chvíle, které změnily pohled na Ostravu i na samotnou arénu.

Mistrovství světa v roce 2004 bylo pro Ostravu okamžikem, na který se dlouho čekalo. Světový šampionát se přesunul i mimo Prahu a právě Ostrava dostala důvěru hostit jednu ze skupin. Pro město to znamenalo obrovskou výzvu, ale také příležitost ukázat, že dokáže obstát po boku metropole. Aréna se převlékla do podoby moderního hokejového chrámu, který pulzoval životem od rána do noci. Ulice zaplnily davy fanoušků z celého světa, zejména ze severu Evropy a zámoří, a město se ponořilo do atmosféry, jakou dosud nezažilo. Každý den byl svátkem, každý zápas událostí.

O jedenáct let později, v roce 2015, se světový hokej do Ostravy vrátil. Aréna prošla modernizací a byla připravena ještě lépe než dřív. Atmosféra byla znovu výjimečná, fanoušci ze Slovenska i dalších zemí vytvořili prostředí, které odborníci i hráči označovali za nejlepší z celého turnaje. Ostrava znovu potvrdila, že má hokej v krvi a že umí uspořádat šampionát s elegancí i vášní.

Třetí mistrovství v roce 2024 už jen potvrdilo tradici a reputaci města jako jednoho z hokejových center Evropy. Aréna nabídla moderní zázemí, město působilo živě a fanoušci znovu ukázali, že dokážou vytvořit nezaměnitelnou atmosféru. Ostrava se během celkem tří šampionátů stala symbolem hokejové energie, pohostinnosti a radosti ze hry.

Ale ostravská dominanta přivítala ve svých útrobách i jiné skvělé podniky. Každý si v ní našel to své. Několik ročníků výjimečných freestyle show na motorkách, které pořádal ostravský mecenáš Aleš Buksa, uchvátilo fanoušky silných strojů z celé Evropy. Hala navíc dokázala být i místem ztišení a duchovního rozměru, když hostila velká církevní setkání, koncerty duchovní hudby a podobně.

Ostravská aréna žila s městem i s krajem, s jeho lidmi, jejich radostmi i starostmi. Byla přirozenou součástí života, místem, kde se potkával sport s kulturou, hluk s tichem, potlesk s modlitbou. Každá doba v ní zanechala svou stopu, každý velký okamžik tu měl svůj ohlas. Byla a zůstává symbolem energie, kterou má Ostrava v sobě. ❖

Petr Handl

PETR HANDL: ŽIVOT SPOJENÝ S ARÉNOU

Pořádný kus svého profesního života má s Ostravar Arénou spojen i Petr Handl, současný předseda představenstva společnosti Vítkovice Aréna, a. s., která je majitelem a provozovatelem Ostravar Arény, Multifunkční haly, Hotelu Puls, Městského stadionu Ostrava, Atletické haly Vítkovice a Areálu Bazaly. V roce 2022 po šesti letech opustil hokejové Vítkovice, kde byl výkonným ředitelem klubu, a přešel na nový post – vlastně z jedné kanceláře do druhé.

Bylo to těžké rozhodování?

To rozhodně. Ale poté, co vyvstala potřeba obsazení nečekaně uvolněného místa ve vedení společnosti Vítkovice Aréna, jsem dospěl k názoru, že bych mohl nabídnout své téměř třicetileté zkušenosti z organizací velkých sportovních a kulturních akcí u nás doma i v zahraničí. Chtěl jsem se pokusit o to, aby město Ostrava zůstalo i nadále městem sportu světové úrovně. Navíc s hokejovým děním jsem se nerozloučil, s vítkovickým klubem, který je jedním z klíčových nájemců a uživatelů sportovišť společnosti Vítkovice Aréna, jsme stále v pravidelném kontaktu.

Jaký je vůbec váš vztah ke sportu? Hrál jste někdy hokej?

Sportu jsem se věnoval od útlého dětství a snažil se vyzkoušet skoro všechny. Snad s výjimkou adrenalinových sportů, ke kterým mám respekt, mám rád všechny. I na bruslích se udržím, ale hokej jsem nikdy nehrál. V deseti letech jsem se postavil do házenkářské branky a vydržel v ní až do osmnácti. Rád na to vzpomínám, i když jsem chytil jen na úrovni krajského přeboru a druhé dorostenecké ligy. Ale o to zase úplně nešlo, pro mě bylo důležité, že mě to bavilo. Po gymnáziu jsem pak šel studovat angličtinu do Olomouce, upřednostnil jsem školu a začal dělat jiné sporty.

Vaše výhoda byla, že jste měl velké zkušenosti s organizací vrcholných sportovních projektů doma i v zahraničí. Kolik jich vlastně za tu dobu bylo?

Všechno to začalo v roce 1993, kdy jsem tehdy ještě coby student angličtiny dostal šanci podílet se jako tlumočnický na přípravách a realizaci mistrovství světa v ledním hokeji juniorů, které se konalo v Ostravě a Frýdku-Místku. Během samotného šampionátu jsem působil jako průvodce týmu Kanady (který tehdy v Ostravě zvítězil) a tam jsem poprvé nahlédl do zákulisí skutečného profesionálního sportu.

Ås

HSB Sparobligati

**MS V LEDNÍM HOKEJI
JUNIORŮ (1993)**

Odtud pak vedla cesta do organizačních výborů dalších velkých akcí?

Ano, ať už to byla mistrovství světa v hokeji v Ostravě v letech 2004 a 2015, nebo v Košicích v roce 2011, kde jsem stál v čele tamního organizačního výboru, dále mistrovství Evropy ve futsalu, v krasobruslení či v atletice juniorů, mistrovství světa v latinskoamerických formacích, v házené žen do 20 let, Davis Cup, Fed Cup, Zlatá tretra, basketbalové Final Four nebo obě mistrovství světa v parahokeji. Několik let jsem pracoval i pro organizaci UEFA jako koordinátor mezinárodních futsalových turnajů. Od roku 1993 to bylo přes padesát velkých sportovních projektů, na nichž jsem měl tu čest se podílet. Pro mou další práci byly tyto zkušenosti k nezaplacení.

Co pro vás osobně znamená Ostravar Aréna?

Ostravar Aréna je pro mě víc než jen pracoviště. Je to místo, kde se potkává historie s přítomností, kde lidé prožívají silné emoce a kde se Ostrava ukazuje světu v tom nejlepším světle. Vyrůstal jsem s pocitem, že tahle hala je symbolem města, a dnes mám tu čest podílet se na jejím fungování. Beru to jako velkou zodpovědnost i privilegium – být součástí příběhu arény, která už čtyři desetiletí přináší radost statisícům lidí, je pro mě profesně i osobně obrovská pocta. ❖

LEGENDÁRNÍ TROJICE NA STARTU

První šéf Ivan Návrat, dlouholetý ředitel Alois Vank i technický šéf Pavel Čada – tito muži představují trojici, která vtiskla vítkovické aréně její charakter. Každý z nich do ní přinesl jinou zkušenost a jiný pohled: Návrat stál u samého zrodu projektu a jeho otevření, Vank mu dal tvář prostřednictvím stovek sportovních i kulturních akcí a Čada se postaral o to, aby všechno fungovalo technicky a hala držela krok s dobou. Jejich vzpomínky dokládají, že Ostravar Aréna nebyla jen stavbou z betonu a oceli, ale především živým organismem, o který se starali lidé s nadšením, vírou a hrdostí.

Ivan Návrat: Motorem byl Rudolf Peška

S trochou knižní nadsázky se o něm dá tvrdit, že je to otec zakladatel. Od doby, kdy byl dosazen vedením tehdejších Vítkovických železáren do kolektivu, který připravoval projekt Paláce kultury a sportu, uplynulo více než čtyřicet let. Netrvalo dlouho a Ivan Návrat se stal jeho prvním šéfem.

„Moc si toho už nepamatuji, více se mi vybavuje moje působení ve 24. oddíle skautů v Ostravě-Zábřehu,“ říká s úsměvem. Sice už mu neslouží nohy jako zamlada, kdy běhal za Vítkovice čtyřstovku, hrál basket, tenis a golf. Ovšem chuť do života a optimismus mu rozhodně nechybí.

„Profesí jsem projektant, jeden čas jsem pracoval jako náměstek v tehdejší Metasportu, což byla firma zabývající se správou tělovýchovných zařízení na Ostravsku. A protože jsem jako předseda vítkovického basketbalového oddílu byl i ve výboru jednoty, asi to byl jakýsi odrazový můstek k tomu, že jsem se dostal do party, která stála u zrodu nové haly.“

Její plány vznikly někdy kolem roku 1975 a byl to projekt do té doby nevídaný, neobvyklý. Stály za ním Vítkovické železářny, které byly hlavním investorem a později i provozovatelem, v čele s jejich tehdejším generálním ředitelem Rudolfem Peškou. Jsme v období, kdy podnik prosperoval a mohl si poněkud megalomanský projekt za 380 milionů korun, s požeňáním příslušného ministerstva, dovolit. „O realizaci bylo rozhodnuto v roce 1977, počínal dostal název Palác kultury a sportu. Šlo o centrum, které mělo podpořit sportovní i kulturní vyžití obyvatel Ostravy i okolí v jednom prostoru a odpovídalo tehdejší evropským trendům,“ vzpomíná Ivan Návrat. Otcem myšlenky na stavbu a silným hnacím motorem byl významný

šéf celých Vítkovic Rudolf Peška. Válečný veterán a dlouholetý ředitel Vítkovických železáren, později generální ředitel koncernového podniku Vítkovice. Jako příslušník 1. československého armádního sboru prošel těžkými boji druhé světové války, obdržel desítky československých i sovětských vyznamenání. Po válce vystudoval Vysokou školu báňskou a postupně se vypracoval z vedoucích technických a obchodních pozic až do čela podniku, kde se zasadil o rozvoj výroby včetně komponentů pro jaderné elektrárny. Peška měl silnou pozici v kraji nejen díky svému postavení v čele hutního a strojírenského gigantu, ale i z titulu svých stranických funkcí. Bez toho by to v té době nešlo. Peška šel v mnohých věcech tvrdohlavě za svým, ostatní straničtí funkcionáři mu mnohdy nebyli zcela nakloněni, ale on většinou dokázal prosadit svou.

Sovětská píseň (1985)

Práce na výstavbě multifunkční haly byly zahájeny v roce 1978. Když byl v roce 1984 ve Vítkovických železárnách zřízen Útvar 918 – kulturně společenská zařízení, stal se Ivan Návrat jeho vedoucím a později i prvním ředitelem budoucího paláce. „Šlo o jedinečný novátorský objekt, který v Československu neměl obdoby a snesl srovnání s obdobnými stavbami v západní Evropě. Původní projekt byl mnohem rozsáhlejší, se slavnostním otevřením se proto počítalo až v roce 1988. Finální realizace ale musela nakonec být kvůli financím poněkud skromnější, přesto se stala jednou z dominant Ostravy. Protože jsme se doma s podobnou multifunkční halou dosud nesetkali, jezdil jsem pro zkušenosti do zahraničí, navštívil jsem halu v Athénách, vídeňskou Stadthalle, díval se na jejich vybavení, studoval provoz, programovou nabídku. Nakonec byl palác oficiálně otevřen v roce 1986 mezinárodními gymnastickými

Snímek z výstavby Paláce kultury a sportu